

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

26. října 2021 *

„Řízení o předběžné otázce – Naléhavé řízení o předběžné otázce – Justiční spolupráce v trestních věcech – Evropský zatýkácí rozkaz – Rámcové rozhodnutí 2002/584/SVV – Článek 27 odst. 3 písm. g) a odstavec 4 – Žádost o souhlas s trestním stíháním pro jiné trestné činy, než kvůli kterým došlo k předání – Článek 28 odst. 3 – Žádost o souhlas s dalším předáním dotyčné osoby do jiného členského státu – Článek 47 Listiny základních práv Evropské unie – Právo na účinnou soudní ochranu – Právo dotyčné osoby být vyslechnuta vykonávajícím justičním orgánem – Podmínky“

Ve spojených věcech C-428/21 PPU a C-429/21 PPU,

jejichž předmětem jsou dvě žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podané rozhodnutími rechtbank Amsterdam (soud v Amsterdamu, Nizozemsko) ze dne 14. července 2021, došlými Soudnímu dvoru dne 14. července 2021, v řízeních o výkonu evropských zatýkácích rozkazů vydaných proti

HM (C-428/21 PPU),

TZ (C-429/21 PPU)

za přítomnosti:

Openbaar Ministerie,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení K. Lenaerts, předseda Soudního dvora vykonávající funkci předsedy prvního senátu, S. Rodin, N. Jääskinen (zpravodaj), J.-C. Bonichot a M. Safjan, soudci,

generální advokát: A. Rantos,

vedoucí soudní kanceláře: M. Ferreira, vrchní radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 8. září 2021,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za Openbaar Ministerie C. McGivern a K. van der Schaftem,

* Jednací jazyk: nizozemština.

- za nizozemskou vládu M. K. Bulterman, C. S. Schillemans a J. Langerem, jako zmocněnci,
- za Irsko M. Lane, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s G. Mullan, BL,
- za francouzskou vládu A. Daniel, jako zmocněnkyní,
- za maďarskou vládu M. Z. Fehérem, jako zmocněncem,
- za Evropskou komisi S. Grünheid, M. Wasmeierem a W. Wilsem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 14. října 2021,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce se týkají výkladu čl. 27 odst. 3 písm. g) a odstavce 4, jakož i čl. 28 odst. 3 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. 2002, L 190, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 34), ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009 (Úř. věst. 2009, L 81, s. 24) (dále jen „rámcové rozhodnutí 2002/584“), a článku 47 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“).
- 2 Tyto žádosti byly předloženy v souvislosti s výkonem dvou evropských zatýkacích rozkazů v Nizozemsku – ve věci C-428/21 PPU se jedná o evropský zatýkací rozkaz vydaný maďarskými justičními orgány proti státnímu příslušníkovi třetí země HM a ve věci C-429/21 PPU se jedná o evropský zatýkací rozkaz vydaný belgickými justičními orgány proti nizozemskému státnímu příslušníkovi TZ, a to poté, co tyto justiční orgány podaly žádost o souhlas – v prvním případě na základě čl. 27 odst. 4 rámcového rozhodnutí 2002/584 a v druhém případě na základě čl. 28 odst. 3 tohoto rámcového rozhodnutí.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Body 5, 6 a 12 odůvodnění rámcového rozhodnutí 2002/584 zní takto:
 - „(5) Z cíle stanoveného pro Evropskou unii stát se prostorem svobody, bezpečnosti a práva vyplývá zrušení vydávání mezi jednotlivými členskými státy a jeho nahrazení systémem předávání mezi justičními orgány. Dále zavedení zjednodušeného systému předávání odsouzených nebo podezřelých osob za účelem trestního řízení nebo výkonu soudních rozhodnutí ve věcech trestních umožňuje odstranit složitost a možné prodlení spojené se stávajícími postupy vydávání. Tradiční vztahy spolupráce, které až dosud převládaly mezi jednotlivými členskými státy, by měly být nahrazeny systémem volného pohybu soudních rozhodnutí ve věcech trestních, zahrnujícím jak rozhodnutí předcházející odsouzení, tak i pravomocná rozhodnutí, v prostoru svobody, bezpečnosti a práva.

(6) Evropský zatýkací rozkaz stanovený v tomto rámcovém rozhodnutí je prvním konkrétním opatřením v oblasti trestního práva k provedení zásady vzájemného uznávání, na kterou Evropská rada poukázala jako na ‚úhelný kámen‘ justiční spolupráce.

[...]

(12) Toto rámcové rozhodnutí ctí základní práva a zachovává zásady zakotvené v článku 6 [EU], které jsou vyjádřeny i v [Listině], zejména v kapitole [VI] uvedené listiny. [...]“

4 Článek 1 tohoto rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Definice evropského zatýkacího rozkazu a povinnost jej vykonat“, stanoví:

„1. Evropský zatýkací rozkaz je soudní rozhodnutí, které vydal některý členský stát proto, aby jiný členský stát zatkl a předal vyžádanou osobu za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojené[ho] s odnětím osobní svobody.

2. Členské státy vykonají evropský zatýkací rozkaz na základě zásady vzájemného uznávání a v souladu s ustanoveními tohoto rámcového rozhodnutí.

3. Tímto rámcovým rozhodnutím není dotčena povinnost ctít základní práva a obecné právní zásady zakotvené v článku 6 [EU].“

5 Články 3, 4 a 4a uvedeného rámcového rozhodnutí stanoví důvody pro povinné odmítnutí výkonu (článek 3) a důvody, pro které je možné odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu (články 4 a 4a). Článek 5 téhož rámcového rozhodnutí upravuje záruky, které musí v určitých případech poskytnout vystavující členský stát. Článek 8 rámcového rozhodnutí 2002/584 se týká obsahu a formy evropského zatýkacího rozkazu.

6 Článek 11 tohoto rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Práva vyžádané osoby“, zní:

„1. Je-li vyžádaná osoba zatčena, vykonávající justiční orgán ji v souladu se svým vnitrostátním právem informuje o evropském zatýkacím rozkazu a jeho obsahu, a rovněž o tom, že může souhlasit s předáním vystavujícímu justičnímu orgánu.

2. Vyžádaná osoba, která je zatčena za účelem výkonu evropského zatýkacího rozkazu, má v souladu s vnitrostátním právem vykonávajícího členského státu právo na právního zástupce a tlumočníka.“

7 Článek 13 uvedeného rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Souhlas s předáním“, stanoví:

„1. Uvede-li zatčená osoba, že souhlasí s předáním, musí být tento souhlas a popřípadě výslovné zřeknutí se práva na ‚zásadu speciality‘, uvedenou v čl. 27 odst. 2, vyjádřeny před vykonávajícím justičním orgánem v souladu s vnitrostátním právem vykonávajícího členského státu.

2. Každý členský stát přijme nezbytná opatření, aby bylo zajištěno, že souhlas a popřípadě zřeknutí se podle odstavce 1 je vyjádřeno takovým způsobem, aby bylo zřejmé, že je tato osoba učinila dobrovolně a s plným vědomím důsledků. Za tímto účelem má vyžádaná osoba právo na právního zástupce.

3. Souhlas a popřípadě zřeknutí se podle odstavce 1 se formálně zaznamená do protokolu postupem stanoveným vnitrostátním právem vykonávajícího členského státu.

[...]

8 Článek 14 téhož rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Výslech vyžádané osoby“, stanoví:

„Nesouhlasí-li zatčená osoba se svým předáním podle článku 13, má právo být vyslechnuta vykonávajícím justičním orgánem v souladu s právem vykonávajícího členského státu.“

9 Článek 15 rámcového rozhodnutí 2002/584 zní takto:

„1. Vykonávající justiční orgán rozhodne o předání osoby ve lhůtách a za podmínek stanovených v tomto rámcovém rozhodnutí.

2. Považuje-li vykonávající justiční orgán informace, které mu sdělil vystavující členský stát, za nedostatečné pro to, aby mohl rozhodnout o předání, požádá o neprodlené poskytnutí potřebných doplňujících informací, zejména s ohledem na články 3 až 5 a článek 8, a může stanovit lhůtu, ve které mají být tyto informace dodány, přičemž vezme v úvahu nutnost dodržet lhůty stanovené v článku 17.

3. Vystavující justiční orgán může kdykoli doručit vykonávajícímu justičnímu orgánu dodatečně užitečné informace.“

10 Článek 19 tohoto rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Výslech osoby do přijetí rozhodnutí“, v odstavci 2 stanoví:

„Vyžádaná osoba bude vyslechnuta v souladu s právem vykonávajícího členského státu a podmínkami stanovenými vzájemnou dohodou mezi vystavujícím a vykonávajícím justičním orgánem.“

11 Článek 27 uvedeného rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Případné stíhání za jiné trestné činy“, zní:

„1. Každý členský stát může oznámit generálnímu sekretariátu Rady, že se ve vztazích s jinými členskými státy, které provedly stejné oznámení, předpokládá, že byl dán souhlas k tomu, aby osoba byla stíhána, odsouzena nebo držena ve vazbě za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody za jiný trestný čin, než kvůli kterému byla předána a kterého se dopustila před svým předáním, neuvede-li v konkrétním případě vykonávající justiční orgán ve svém rozhodnutí o předání něco jiného.

2. Kromě případů uvedených v odstavcích 1 a 3 nelze osobu, která byla předána, stíhat, odsoudit nebo jinak zbavit svobody za jiný trestný čin, než kvůli kterému byla předána a kterého se dopustila před svým předáním.

3. Odstavec 2 se nepoužije v těchto případech:

[...]

f) pokud se osoba po svém předání výslovně zřekla nároku na zásadu speciality, pokud jde o určité trestné činy spáchané před jejím předáním. Prohlášení o zřeknutí se musí být učiněno před příslušnými justičními orgány vystavujícího členského státu a zaznamenáno do protokolu v souladu s vnitrostátním právem tohoto státu. Prohlášení o zřeknutí se musí být vyjádřeno takovým způsobem, aby bylo zřejmé, že ho tato osoba učinila dobrovolně a s plným vědomím důsledků. Za tímto účelem má tato osoba právo na právního zástupce;

g) dá-li vykonávající justiční orgán, který osobu předal, svůj souhlas v souladu s odstavcem 4.

4. Žádost o souhlas se předá vykonávajícímu justičnímu orgánu společně s údaji uvedenými v čl. 8 odst. 1 a překladem uvedeným v čl. 8 odst. 2. Souhlas se udělí, podléhá-li trestný čin, kvůli němuž se žádá o souhlas, předání v souladu s tímto rámcovým rozhodnutím. Souhlas se zamítne z důvodů uvedených v článku 3, jinak může být zamítnut jen z důvodů uvedených v článku 4. Rozhodnutí musí být přijato nejpozději do 30 dnů od obdržení žádosti.

[...]

12 Článek 28 téhož rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Další předání nebo vydání“, stanoví:

„1. Každý členský stát může oznámit generálnímu sekretariátu Rady, že se ve vztazích s jinými členskými státy, které provedly stejné oznámení, předpokládá, že byl dán souhlas k předání osoby jinému členskému státu, než je vykonávající členský stát, na základě evropského zatýkacího rozkazu vydaného kvůli trestnému činu, který byl spáchán před předáním této osoby, neuvede-li v jednotlivém případě vykonávající justiční orgán ve svém rozhodnutí o předání něco jiného.

2. V každém případě může být osoba, která byla předána vystavujícímu členskému státu na základě evropského zatýkacího rozkazu, předána bez souhlasu vykonávajícího členského státu jinému členskému státu, než je tento vykonávající členský stát, na základě evropského zatýkacího rozkazu vydaného kvůli trestnému činu, který byl spáchán před jejím předáním, v těchto případech:

[...]

b) souhlasí-li vyžádaná osoba s předáním do jiného členského státu, než je vykonávající členský stát, na základě evropského zatýkacího rozkazu. Souhlas musí být vydán před příslušnými justičními orgány vystavujícího členského státu a zaznamenán do protokolu v souladu s vnitrostátním právem tohoto státu. Prohlášení o souhlasu musí být vyjádřeno takovým způsobem, aby bylo zřejmé, že ho tato osoba učinila dobrovolně a s plným vědomím důsledků. Za tímto účelem má vyžádaná osoba právo na právního zástupce;

c) nepodléhá-li vyžádaná osoba zásadě speciality v souladu s čl. 27 odst. 3 písm. a), e), f) a g).

3. Vykonávající justiční orgán souhlasí s předáním do jiného členského státu podle těchto pravidel:

a) žádost o souhlas se podá podle článku 9 společně s údaji uvedenými v čl. 8 odst. 1 a překladem uvedeným v čl. 8 odst. 2;

b) souhlas je vydán, podléhá-li trestný čin, kvůli němuž se žádá o souhlas, předání v souladu s tímto rámcovým rozhodnutím;

- c) rozhodnutí musí být přijato nejpozději do 30 dnů od obdržení žádosti;
- d) souhlas se zamítne z důvodů uvedených v článku 3, jinak může být zamítnut jen z důvodů uvedených v článku 4.

[...]

Nizozemské právo

- 13 Rámcové rozhodnutí 2002/584 bylo do nizozemského práva provedeno *Wet tot implementatie van het kaderbesluit van de Raad van de Europese Unie betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten van de Europese Unie (Overleveringswet)* [zákon, kterým se provádí rámcové rozhodnutí Rady Evropské unie o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (zákon o předávání)] ze dne 29. dubna 2004 (Stb. 2004, č. 195), který byl naposledy pozměněn zákonem ze dne 17. března 2021 (Stb. 2021, č. 155).

Spory v původních řízeních, předběžné otázky a řízení před Soudním dvorem

Věc C-428/21 PPU

- 14 Dne 25. května 2020 předkládající soud – *rechtbank Amsterdam* (soud v Amsterdamu, Nizozemsko) – povolil předání státního příslušníka třetí země HM do Maďarska za účelem trestního stíhání v tomto členském státě pro skutky kvalifikované jako „legalizace výnosů z trestné činnosti“. HM byl do Maďarska skutečně předán dne 25. června 2020 a od té doby je tam ve vazbě.
- 15 Dne 13. dubna 2021 zaslal maďarský justiční orgán předkládajícímu soudu na základě čl. 27 odst. 3 písm. g) a odstavce 4 rámcového rozhodnutí 2002/584 žádost o udělení souhlasu s tím, aby mohl být HM v Maďarsku stíhán pro jiné trestné činy, než kvůli kterým byl předán, a to zejména pro skutky představující legalizaci výnosů z trestné činnosti, kterých se měla dotýčná osoba dopustit před uvedeným předáním.
- 16 Podle předkládajícího soudu, který je v této věci vykonávajícím justičním orgánem, obsahuje žádost o souhlas údaje uvedené v čl. 8 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584, jakož i protokol o výslechu HM, který provedl maďarský justiční orgán. HM při tomto výslechu za přítomnosti advokáta prohlásil, že se nechce zřeknout nároku na zásadu speciality podle čl. 27 odst. 3 písm. f) tohoto rámcového rozhodnutí.
- 17 Předkládající soud uvádí, že rámcové rozhodnutí 2002/584 neobsahuje žádná pravidla týkající se toho, jak má postupovat vykonávající justiční orgán, jež byla předložena žádost o souhlas podle článku 27 tohoto rámcového rozhodnutí, a zároveň podotýká, že právo být vyslechnut je součástí práva na obhajobu, jež je neoddělitelně spjata s právem na účinnou soudní ochranu.

- 18 Vzhledem k tomu, že HM je v současné době v Maďarsku ve vazbě, nebyl vyzván, aby se k žádosti o souhlas zaslané předkládajícímu soudu vyjádřil, a při posuzování žádosti ze strany předkládajícího soudu nebyl přítomen ani zastoupen, a to ani advokátem, který jej zastupoval v rámci předchozího řízení týkajícího se výkonu evropského zatýkacího rozkazu, ani jiným advokátem.
- 19 Předkládající soud si v těchto souvislostech klade otázku, v jakém členském státě a jakým způsobem musí mít předávaná osoba možnost využít svého práva být vyslechnuta, pokud justiční orgán vystavujícího členského státu předloží vykonávajícímu justičnímu orgánu žádost o souhlas podle čl. 27 odst. 3 písm. g) a odstavce 4 rámcového rozhodnutí 2002/584.
- 20 Za těchto okolností se rechtbank Amsterdam (soud v Amsterdamu) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
- „1) Musí být čl. 27 odst. 3 písm. g) a odstavec 4 [rámcového rozhodnutí 2002/584] ve světle práva na účinnou soudní ochranu vykládán v tom smyslu, že:
- předávaná osoba musí mít možnost využít svého práva být vyslechnuta, pokud jde o žádost o souhlas s rozšířením trestných činů, ve vystavujícím členském státě, když ji justiční orgán tohoto členského státu vyslýchá ohledně případného zřeknutí se nároku na zásadu speciality v souladu s čl. 27 odst. 3 písm. f) rámcového rozhodnutí 2002/584, nebo že
 - tato osoba musí mít možnost využít svého práva být vyslechnuta v členském státě, který dříve provedl předání, u vykonávajícího justičního orgánu v rámci řízení o udělení souhlasu s rozšířením trestných činů?
- 2) Pokud musí mít předávaná osoba možnost využít svého práva být vyslechnuta, pokud jde o žádost o souhlas s rozšířením trestných činů podle čl. 27 odst. 4 [rámcového rozhodnutí 2002/584], v členském státě, který dříve provedl předání, jakým způsobem jí to musí tento členský stát umožnit?“

Věc C-429/21 PPU

- 21 Dne 26. ledna 2021 předkládající soud povolil předání státního příslušníka Nizozemska TZ do Belgického království za účelem trestního stíhání v Belgii, a to pro skutky kvalifikované jako „organizované nebo ozbrojené loupeže“. TZ byl do tohoto členského státu skutečně předán a od té doby je tam ve vazbě.
- 22 Dne 3. května 2021 zaslal belgický justiční orgán předkládajícímu soudu žádost o souhlas s dalším předáním TZ do Spolkové republiky Německo na základě čl. 28 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 za účelem trestního stíhání pro jiné trestné činy, a sice organizované nebo ozbrojené loupeže, které měly být spáchány v průběhu roku 2020. Žádost o souhlas obsahuje údaje uvedené v čl. 8 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí, jakož i překlad podle odstavce 2 téhož článku.
- 23 Předkládající soud jakožto vykonávající justiční orgán v projednávané věci uvádí, že TZ je v současné době v Belgii ve vazbě. Nebyl předvolán a při posuzování žádosti belgického justičního orgánu ze strany předkládajícího soudu nebyl přítomen ani zastoupen.

- 24 Předkládající soud si v těchto souvislostech klade v podstatě tutéž otázku, jako je otázka uvedená v bodě 19 tohoto rozsudku, pokud jde o právo předávané osoby být vyslechnuta v souvislosti se žádostí o souhlas založenou na čl. 28 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584.
- 25 Za těchto okolností se rechtbank Amsterdam (soud v Amsterdamu) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
- „1) Musí být čl. 28 odst. 3 [rámcového rozhodnutí 2002/584] ve světle práva na účinnou soudní ochranu vykládán v tom smyslu, že:
- osoba předávaná do vystavujícího členského státu musí mít možnost využít svého práva být vyslechnuta, pokud jde o žádost o souhlas s dalším předáním podle čl. 28 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584, ve vystavujícím členském státě u justičního orgánu tohoto členského státu v rámci řízení o výkonu evropského zatýkacího rozkazu, který se vztahuje na tuto osobu a který následně vydal jiný členský stát v souvislosti se skutky spáchanými před předáním, nebo že
 - tato osoba musí mít možnost využít svého práva být vyslechnuta v členském státě, který dříve provedl předání, u vykonávajícího justičního orgánu v rámci řízení o udělení souhlasu s dalším předáním?
- 2) Pokud musí mít předávaná osoba možnost využít svého práva být vyslechnuta, pokud jde o žádost o souhlas s dalším předáním podle čl. 28 odst. 3 [rámcového rozhodnutí 2002/584], v členském státě, který dříve provedl předání, jakým způsobem jí to musí tento členský stát umožnit?“
- 26 Rozhodnutím předsedy Soudního dvora ze dne 30. července 2021 byly věci C-428/21 PPU a C-429/21 PPU spojeny.

K naléhavému řízení o předběžné otázce

- 27 Předkládající soud požádal, aby byly tyto žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce projednány v naléhavém řízení podle článku 23a statutu Soudního dvora Evropské unie a článku 107 jednacího řádu Soudního dvora.
- 28 Předkládající soud na podporu této žádosti uvádí, že se předběžné otázky týkají oblasti upravené v hlavě V části třetí Smlouvy o FEU a že HM a TZ jsou v současné době zbaveni osobní svobody.
- 29 Pokud jde o situaci HM, předkládající soud uvádí, že odpověď Soudního dvora na předběžné otázky bude mít přímý a rozhodující vliv na dobu, jakou dotyčná osoba stráví v Maďarsku ve vazbě, jelikož zejména v případě zamítnutí žádosti o souhlas s rozšířením trestných činů podle čl. 27 odst. 3 písm. g) a odstavce 4 rámcového rozhodnutí 2002/584 nebude příslušný orgán vystavujícího členského státu oprávněn vzít tuto osobu do vazby v souvislosti s trestnými činy uvedenými v této žádosti.
- 30 Co se dále týče situace TZ, předkládající soud zdůrazňuje, že tato osoba bude zbavena svobody až do doby, než uvedený soud rozhodne o žádosti o souhlas s dalším předáním německému justičnímu orgánu za účelem výkonu evropského zatýkacího rozkazu, který tento orgán vydal.

- 31 V tomto ohledu je třeba zaprvé poznamenat, že se tyto žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce týkají výkladu rámcového rozhodnutí 2002/584, které spadá do oblastí upravených v hlavě V části třetí Smlouvy o FEU, která pojednává o prostoru svobody, bezpečnosti a práva. Tyto žádosti tedy lze projednat v naléhavém řízení o předběžné otázce upraveném v článku 23a statutu Soudního dvora Evropské unie a v článku 107 jednacího řádu.
- 32 Co se zadruhé týče kritéria naléhavosti, podle ustálené judikatury Soudního dvora je třeba zohlednit skutečnost, že osoba dotčená ve věci v původním řízení je v současné době zbavena osobní svobody a její další zadržování závisí na vyřešení sporu v původním řízení (viz zejména rozsudek ze dne 28. listopadu 2019, Specializirana prokuratura, C-653/19 PPU, EU:C:2019:1024, bod 22 a citovaná judikatura).
- 33 V projednávaných případech je třeba uvést, že HM a TZ jsou v současné době zbaveni osobní svobody. Jak totiž vyplývá z bodů 18 a 23 tohoto rozsudku, HM je ve vazbě v Maďarsku a TZ je ve vazbě v Belgii, přičemž do vazby byli vzati poté, co byli do těchto členských států předáni na základě evropských zatýkacích rozkazů vydaných uvedenými státy. Dále je třeba podotknout, že jelikož se otázky položené předkládajícím soudem týkají toho, zda je nezbytné vyslechnout dotčenou osobu ohledně existence okolností, které by mohly odůvodnit rozhodnutí justičního orgánu vykonávajícího členského státu neudělit souhlas s rozšířením trestných činů, kvůli nimž původně došlo k předání, nebo s dalším předáním této osoby do jiného členského státu, rozhodnutí Soudního dvora by mohlo mít na držení HM a TZ ve vazbě okamžitý dopad.
- 34 Za těchto podmínek první senát Soudního dvora dne 29. července 2021 na návrh soudce zpravodaje a po vyslechnutí generálního advokáta rozhodl, že žádosti předkládajícího soudu o projednání žádostí o rozhodnutí o předběžné otázce v naléhavém řízení vyhoví.

K předběžným otázkám

- 35 Podstatou dvou otázek předkládajícího soudu, které byly položeny v každé z obou spojených věcí a které je třeba posoudit společně, je, zda musí být čl. 27 odst. 3 písm. g) a odstavec 4, jakož i čl. 28 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584, ve světle práva na účinnou soudní ochranu zaručeného v článku 47 Listiny, vykládány v tom smyslu, že osoba, která je na základě výkonu evropského zatýkacího rozkazu předána vystavujícímu justičnímu orgánu, má právo na to, aby ji vykonávající justiční orgán za situace, kdy mu vystavující justiční orgán předloží žádost o souhlas podle těchto ustanovení uvedeného rámcového rozhodnutí, vyslechl, a v případě, že bude na tuto otázku odpovězeno kladně, jakým způsobem se právo dotyčné osoby být vyslechnuta uskutečňuje.
- 36 Za účelem odpovědi na tuto otázku je třeba úvodem připomenout právní základy systému zavedeného rámcovým rozhodnutím 2002/584, jak vyplývají z tohoto rámcového rozhodnutí a z judikatury Soudního dvora.
- 37 Předně je třeba zdůraznit, že zásada vzájemné důvěry mezi členskými státy i zásada vzájemného uznávání, která je sama založena na vzájemné důvěře mezi členskými státy, mají v unijním právu stěžejní význam, neboť umožňují vytvoření a zachování prostoru bez vnitřních hranic. Konkrétně je nutno uvést, že zásada vzájemné důvěry zejména v souvislosti s prostorem svobody, bezpečnosti a práva každému z těchto států ukládá, aby až na výjimečné okolnosti vycházel z toho, že všechny ostatní členské státy dodržují unijní právo, a zejména základní práva, která uznává unijní právo [rozsudek ze dne 17. prosince 2020, Openbaar Ministerie (Nezávislost vystavujícího justičního orgánu), C-354/20 PPU a C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, bod 35 a citovaná judikatura].

- 38 Rámcové rozhodnutí 2002/584 v tomto kontextu zavedením zjednodušeného a efektivnějšího systému předávání osob odsouzených pro porušení trestněprávních předpisů nebo podezřelých z jejich porušení usiluje o usnadnění a urychlení soudní spolupráce s cílem přispět k uskutečnění cíle, který byl Unii vytčen, a sice stát se prostorem svobody, bezpečnosti a práva založeným na vysoké úrovni důvěry, která musí existovat mezi členskými státy [rozsudek ze dne 29. dubna 2021, X (Evropský zatýkácí rozkaz – *Ne bis in idem*), C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, bod 37 a citovaná judikatura].
- 39 Jak totiž vyplývá z čl. 1 odst. 1 a 2 rámcového rozhodnutí 2002/584, ve spojení s bodem 5 jeho odůvodnění, toto rámcové rozhodnutí má za cíl nahradit mnohostranný systém vydávání založený na Evropské úmluvě o vydávání podepsané v Paříži dne 13. prosince 1957 systémem předávání odsouzených nebo podezřelých osob mezi justičními orgány za účelem trestního řízení nebo výkonu soudních rozhodnutí, přičemž posledně uvedený systém je založen na zásadě vzájemného uznávání [viz zejména rozsudek ze dne 11. března 2020, SF (Evropský zatýkácí rozkaz – Záruka navrácení do vykonávajícího státu), C-314/18, EU:C:2020:191, bod 37 a citovaná judikatura].
- 40 Tato zásada, která podle bodu 6 odůvodnění rámcového rozhodnutí 2002/584 představuje „úhelný kámen“ justiční spolupráce v trestních věcech, je vyjádřena v čl. 1 odst. 2 tohoto rámcového rozhodnutí, který zakotvuje pravidlo, podle něhož jsou členské státy povinny vykonat evropský zatýkácí rozkaz na základě zásady vzájemného uznávání a v souladu s ustanoveními uvedeného rámcového rozhodnutí [rozsudek ze dne 29. dubna 2021, X (Evropský zatýkácí rozkaz – *Ne bis in idem*), C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, bod 38 a citovaná judikatura].
- 41 Z toho vyplývá, že vykonávající justiční orgány v zásadě mohou odmítnout výkon takového rozkazu pouze v taxativně vyjmenovaných případech stanovených v rámcovém rozhodnutí 2002/584. Zatímco výkon evropského zatýkácího rozkazu tedy představuje pravidlo, odmítnutí jeho výkonu je pojata jako výjimka, která musí být vykládána restriktivně [rozsudek ze dne 29. dubna 2021, X (Evropský zatýkácí rozkaz – *Ne bis in idem*), C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, bod 39 a citovaná judikatura].
- 42 Co se konkrétně týče článků 27 a 28 rámcového rozhodnutí 2002/584, kterých se týkají žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce, Soudní dvůr již rozhodl, že ačkoliv tato ustanovení svěřují členským státům při výkonu evropského zatýkácího rozkazu některé konkrétní pravomoci, nelze je v rozsahu, v němž zakotvují výjimky ze zásady vzájemného uznávání uvedené v čl. 1 odst. 2 tohoto rámcového rozhodnutí, vykládat způsobem, který by neutralizoval cíl uvedeného rámcového rozhodnutí spočívající v usnadnění a urychlení předávání mezi justičními orgány členských států s ohledem na vzájemnou důvěru, jež mezi nimi musí existovat [rozsudek ze dne 24. září 2020, Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Zásada speciality), C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, bod 35 a citovaná judikatura].
- 43 Soudní dvůr konečně zdůraznil, že rámcové rozhodnutí 2002/584, ve světle ustanovení Listiny, nelze vykládat tak, že by zpochybňovalo účinnost systému justiční spolupráce mezi členskými státy, jehož základním prvkem je mimo jiné i evropský zatýkácí rozkaz, jak je upraven unijním normotvůrcem [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. dubna 2021, X (Evropský zatýkácí rozkaz – *Ne bis in idem*), C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, bod 58 a citovaná judikatura].
- 44 Soudní dvůr v této souvislosti rozhodl, že zejména ve snaze zajistit, aby nebylo ochromeno fungování evropského zatýkácího rozkazu, se musí dialog mezi vykonávajícími justičními orgány a vystavujícími justičními orgány řídit povinností loajální spolupráce zakotvenou v čl. 4 odst. 3

prvním pododstavci SEU. Podle zásady loajální spolupráce se Unie a členské státy navzájem respektují a pomáhají si při plnění úkolů vyplývajících ze Smluv [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. července 2018, *Generalstaatsanwaltschaft* (Vězeňské podmínky v Maďarsku), C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, body 104 a 109, jakož i citovaná judikatura].

- 45 Právě s ohledem na tyto skutečnosti je třeba zaprvé určit, zda osoba předaná vystavujícímu justičnímu orgánu na základě výkonu evropského zatýkacího rozkazu má – jak se domnívá předkládající soud – právo být vyslechnuta, pokud tento orgán předloží na základě čl. 27 odst. 3 písm. g) a odstavce 4 rámcového rozhodnutí 2002/584 nebo čl. 28 odst. 3 tohoto rámcového rozhodnutí vykonávajícímu justičnímu orgánu žádost o souhlas buď za účelem trestního stíhání pro jiné trestné činy, než kvůli kterým byla tato osoba předána, nebo za účelem jejího dalšího předání do jiného členského státu.
- 46 V tomto ohledu je třeba uvést, že rámcové rozhodnutí 2002/584 v článku 14 stanoví, že každá zatčená osoba, která nesouhlasí se svým předáním, má právo být vyslechnuta, a článek 19 tohoto rámcového rozhodnutí upravuje pravidla, která se týkají právě takového výsledku. Uvedené rámcové rozhodnutí naproti tomu neobsahuje žádné zvláštní ustanovení, které by se týkalo práva být vyslechnut v případě osoby předávané v souvislosti s některou ze žádostí o souhlas uvedených v předchozím bodě.
- 47 Z článku 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584, ve spojení s bodem 12 jeho odůvodnění, přitom vyplývá, že toto rámcové rozhodnutí ctí základní práva a zachovává zásady zakotvené v článku 6 SEU, které jsou vyjádřeny i v Listině, zejména v ustanoveních její kapitoly VI. V článku 47 Listiny, který je obsažen v této kapitole, je zakotveno právo na účinnou soudní ochranu.
- 48 Vzhledem k tomu, že právo být vyslechnut je součástí práva na obhajobu, které je neoddělitelně spjato s právem na účinnou soudní ochranu [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. července 2021, *Komise v. Polsko* (Kárný režim soudců), C-791/19, EU:C:2021:596, body 203 a 205, jakož i citovaná judikatura], ze skutečnosti, že v rámcovém rozhodnutí 2002/584 není právo dotyčné osoby být vyslechnuta v souvislosti se žádostí o souhlas podle čl. 27 odst. 3 písm. g) a odstavce 4 tohoto rámcového rozhodnutí nebo jeho čl. 28 odst. 3 výslovně uznáno, nelze v žádném případě dovozovat, že by tato osoba byla za takových okolností tohoto základního práva zbavena.
- 49 Jak již Soudní dvůr připomněl, rozhodnutí o udělení souhlasu podle čl. 27 odst. 4 rámcového rozhodnutí 2002/584 se totiž liší od rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu a má pro dotčenou osobu jiné důsledky než posledně uvedené rozhodnutí [rozsudek ze dne 24. listopadu 2020, *Openbaar Ministerie* (Padělání dokumentů), C-510/19, EU:C:2020:953, bod 60]. Totéž musí platit i pro účinky souhlasu uvedeného v čl. 28 odst. 3 tohoto rámcového rozhodnutí, který se týká dalšího předání dotyčné osoby do jiného členského státu.
- 50 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že podle těchto ustanovení se souhlas vykonávajícího justičního orgánu udělí, podléhá-li trestný čin, kterého se souhlas týká, předání v souladu s uvedeným rámcovým rozhodnutím. Kromě toho je třeba uvést, že se souhlas zamítne ze stejných důvodů, jako jsou důvody pro povinné odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu nebo důvody, pro které je možné odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu, stanovené v člancích 3 a 4 téhož rámcového rozhodnutí [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 24. listopadu 2020, *Openbaar Ministerie* (Padělání dokumentů), C-510/19, EU:C:2020:953, bod 61].

- 51 Ačkoliv je dále pravda, že za situace, kdy je vykonávající justiční orgán požádán o udělení souhlasu podle čl. 27 odst. 4 rámcového rozhodnutí 2002/584 nebo čl. 28 odst. 3 tohoto rámcového rozhodnutí, dotyčná osoba již byla vystavujícímu justičnímu orgánu na základě výkonu evropského zatýkacího rozkazu předána, nic to nemění na tom, že rozhodnutí o souhlasu může stejně jako rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu ohrozit svobodu této osoby [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 24. listopadu 2020, Openbaar Ministerie (Padělání dokumentů), C-510/19, EU:C:2020:953, bod 62]. V důsledku rozhodnutí o souhlasu totiž zejména lze uvedenou osobu stíhat, odsoudit nebo jinak zbavit svobody za jiný trestný čin, než kterého se týkal evropský zatýkací rozkaz, v rámci jehož výkonu mohla uplatnit svá základní práva, včetně práva být vyslechnuta.
- 52 Vzhledem k tomu, že by se jí zamýšlené opatření mohlo nepříznivě dotknout, je tedy třeba mít za to, že dotčená osoba musí mít právo být vyslechnuta, pokud justiční orgány vystavujícího členského státu podají žádost o souhlas podle čl. 27 odst. 4 rámcového rozhodnutí 2002/584 nebo jeho čl. 28 odst. 3.
- 53 Zadruhé je tudíž třeba určit, u kterého orgánu se může dotyčná osoba za situace, kdy je podána taková žádost o souhlas, svého práva být vyslechnuta dovolávat.
- 54 I když podle čl. 27 odst. 3 písm. f) a čl. 28 odst. 2 písm. b) rámcového rozhodnutí 2002/584 platí, že dotyčnou osobu musí ohledně jejího případného zřeknutí se nároku na zásadu speciality podle čl. 27 odst. 2 tohoto rámcového rozhodnutí nebo jejího souhlasu s dalším předáním do jiného členského státu podle čl. 28 odst. 2 tohoto rámcového rozhodnutí vyslechnout vystavující justiční orgán, udělit souhlas s takovým rozšířením trestního stíhání na jiné trestné činy či s takovým dalším předáním podle čl. 27 odst. 4 a čl. 28 odst. 3 písm. d) uvedeného rámcového rozhodnutí je povinen vykonávající justiční orgán.
- 55 To, zda lze povolit případné rozšíření trestního stíhání na jiné trestné činy nebo další předání do jiného členského státu, tedy musí posoudit posledně uvedený orgán, a to zejména s ohledem na důvody pro povinné odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu nebo důvody, pro které je možné odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu, stanovené v člancích 3 a 4 rámcového rozhodnutí 2002/584.
- 56 Z toho vyplývá, že pokud justiční orgány vystavujícího členského státu podají žádost o souhlas podle čl. 27 odst. 4 rámcového rozhodnutí 2002/584 nebo čl. 28 odst. 3 tohoto rámcového rozhodnutí, předávaná osoba musí být vyslechnuta vykonávajícím justičním orgánem.
- 57 A konečně zatřetí je tudíž třeba určit podmínky výkonu tohoto práva, jak vyplývají z unijního práva.
- 58 Jak bylo v tomto ohledu zdůrazněno na jednání před Soudním dvorem, je třeba zabezpečit, aby tyto podmínky mohly zajistit dosažení cíle rámcového rozhodnutí 2002/584, kterým je zejména usnadnit a urychlit předávání mezi justičními orgány členských států, jak vyplývá z bodu 42 tohoto rozsudku, a zároveň dodržování základních práv předávané osoby.
- 59 Rámcové rozhodnutí 2002/584 přitom neobsahuje žádné ustanovení, které by se takových podmínek konkrétně týkalo.

- 60 V této souvislosti je třeba uvést, že členské státy si při provádění rámcového rozhodnutí 2002/584 v souladu se svou procesní autonomií zachovávají možnost přijmout v tomto ohledu pravidla, jež se mohou v jednotlivých členských státech lišit. Členské státy však musí dbát na to, aby tato pravidla neohrozila požadavky vyplývající z tohoto rámcového rozhodnutí, zejména pokud jde o soudní ochranu zaručenou článkem 47 Listiny, na němž je založena (obdobně viz rozsudek ze dne 10. března 2021, PI, C-648/20 PPU, EU:C:2021:187, bod 58).
- 61 Jak kromě toho v podstatě uvedl generální advokát v bodě 53 svého stanoviska, při neexistenci zvláštních norem unijního práva lze podmínky výkonu práva dotyčné osoby být vyslechnuta v souvislosti se žádostí o souhlas podanou justičními orgány vystavujícího členského státu upravit vzájemnou dohodou mezi vystavujícími a vykonávajícími justičními orgány při dodržení zásady procesní autonomie.
- 62 Jak přitom vyplývá z judikatury Soudního dvora, právo být vyslechnut, které je nedílnou součástí práva na účinnou soudní ochranu, zaručuje každému možnost účelným a účinným způsobem vyjádřit své stanovisko v průběhu dotčeného řízení [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. července 2021, Komise v. Polsko (Kárný režim soudců), C-791/19, EU:C:2021:596, bod 205 a citovaná judikatura]
- 63 Podají-li justiční orgány vystavujícího členského státu žádost o souhlas podle čl. 27 odst. 4 rámcového rozhodnutí 2002/584 nebo čl. 28 odst. 3 tohoto rámcového rozhodnutí, platí, že ačkoliv možnost účelným a účinným způsobem vyjádřit své stanovisko, zakotvená v čl. 47 druhém pododstavci Listiny, nevede k tomu, že by dotčená osoba měla právo se k vykonávajícímu justičnímu orgánu, který má v úmyslu vyhovět žádosti vystavujícího členského státu, osobně dostavit, vyžaduje nicméně, aby tato osoba měla faktickou možnost uplatnit před vykonávajícím justičním orgánem v souvislosti se žádostí o souhlas všechny své případné připomínky a námítky.
- 64 Při výkladu čl. 47 druhého pododstavce Listiny je totiž třeba podle čl. 52 odst. 3 Listiny přihlídnout k judikatuře Evropského soudu pro lidská práva týkající se článku 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950.
- 65 Z této judikatury přitom vyplývá, že se čl. 6 odst. 1 uvedené Úmluvy neuplatní na postupy vydávání, mezi něž patří mimo jiné i řízení o výkonu evropského zatýkacího rozkazu, jelikož tato řízení nevedou ke zpochybnění občanských práv a povinností stěžovatele, ani se netýkají opodstatněnosti trestního obvinění (v tomto smyslu viz rozsudky ESLP ze dne 7. října 2008, Monedero Angora v. Španělsko, CE:ECHR:2008:1007DEC004113805, bod 2, a ze dne 4. září 2014, Trabelsi v. Belgie, CE:ECHR:2014:0904JUD000014010, bod 160 a citovaná judikatura).
- 66 V tomto rámci je třeba rovněž připomenout, že rozhodnutí vykonávajícího justičního orgánu vyhovět žádosti podané vystavujícím justičním orgánem podle čl. 27 odst. 4 rámcového rozhodnutí 2002/584 nebo čl. 28 odst. 3 tohoto rámcového rozhodnutí musí být přijato do 30 dnů od obdržení této žádosti. Je tedy třeba zajistit, aby dotyčná osoba byla – jak vyplývá z bodu 62 tohoto rozsudku – účelným a účinným způsobem vyslechnuta; nelze však přitom zpochybňovat logiku, ze které vychází rámcové rozhodnutí 2002/584, nebo jeho cíle, které spočívají v urychlení postupů předávání (obdobně viz rozsudek ze dne 30. května 2013, F, C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, bod 73).

- 67 Za těchto podmínek a s ohledem na tento požadavek rychlosti, na němž se rámcové rozhodnutí 2002/584 zakládá, může být právo být vyslechnut vykonávajícím justičním orgánem konkrétně uplatněno ve vystavujícím členském státě, v němž se předávaná osoba nachází, bez přímé účasti vykonávajícího justičního orgánu.
- 68 Nic tedy nebrání řešení, které navrhuje předkládající soud a které spočívá v tom, že dotyčná osoba vyjádří své stanovisko ohledně případného rozšíření trestního stíhání na jiné trestné činy, než kvůli kterým byla předána, nebo ohledně svého dalšího předání do jiného členského státu před vystavujícím justičním orgánem, a to například tehdy, když ji tento orgán vyslýchá stran případného zřeknutí se nároku na zásadu speciality podle čl. 27 odst. 3 písm. f) rámcového rozhodnutí 2002/584 nebo v rámci řízení o výkonu evropského zatýkacího rozkazu, který následně vydá jiný členský stát v souvislosti se skutky spáchanými před jejím předáním do vystavujícího členského státu. Pokud je toto stanovisko zaznamenáno do protokolu a vystavující justiční orgán o něm následně informuje vykonávající justiční orgán, musí mít vykonávající justiční orgán v zásadě za to, že jej vystavující justiční orgány získaly v souladu s požadavky stanovenými v čl. 47 druhém pododstavci Listiny. Jak totiž vyplývá z bodu 37 tohoto rozsudku, podle zásady vzájemné důvěry musí členské státy až na výjimečné okolnosti vycházet z toho, že ostatní členské státy dodržují unijní právo, a zejména základní práva, která uznává unijní právo.
- 69 Kromě toho je třeba připomenout, že ustanovení článků 27 a 28 rámcového rozhodnutí 2002/584 jsou odrazem článků 14 a 15 Evropské úmluvy o vydávání podepsané v Paříži dne 13. prosince 1957 (rozsudek ze dne 19. září 2018, RO, C-327/18 PPU, EU:C:2018:733, bod 57). Zejména z článku 14 této úmluvy přitom vyplývá, že žádost o souhlas s trestním stíháním pro jiné trestné činy musí být podána spolu s „protokolem obsahujícím výpověď vydané osoby k danému trestnému činu“.
- 70 Vzhledem k tomu, že je na vykonávajícím justičním orgánu, aby zajistil dodržování práva na obhajobu, tento orgán musí žádost o souhlas podle čl. 27 odst. 4 rámcového rozhodnutí 2002/584 nebo čl. 28 odst. 3 tohoto rámcového rozhodnutí posoudit na základě údajů obsažených v uvedené žádosti a náležitě přitom zohlednit stanovisko dotyčné osoby.
- 71 Pokud vykonávající justiční orgán dospěje k závěru, že nemá k dispozici dostatečné informace, zejména stran stanoviska dotyčné osoby, pro to, aby mohl o předmětné žádosti o souhlas informovaně – a při plném dodržení jejího práva na obhajobu – rozhodnout, bude muset obdobně použít ustanovení čl. 15 odst. 2 tohoto rámcového rozhodnutí a vystavující justiční orgán vyzvat, aby mu o stanovisku dotyčné osoby neprodleně poskytl doplňující informace.
- 72 Vykonávající justiční orgán a vystavující justiční orgán nicméně musí dbát na to, aby taková žádost o doplňující informace a její využití neohrožovaly cíl rámcového rozhodnutí 2002/584, kterým je usnadnit a urychlit postupy předávání, a konkrétně na to, aby vykonávající justiční orgán mohl rozhodnutí o žádosti o souhlas přijmout ve lhůtě 30 dnů stanovené v čl. 27 odst. 4 tohoto rámcového rozhodnutí a v jeho čl. 28 odst. 3 písm. c).
- 73 S ohledem na všechny tyto úvahy je třeba na položené otázky odpovědět tak, že čl. 27 odst. 3 písm. g) a odstavec 4, jakož i čl. 28 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584, vykládané ve světle práva na účinnou soudní ochranu zaručeného v článku 47 Listiny, musí být vykládány v tom smyslu, že osoba, která je na základě výkonu evropského zatýkacího rozkazu předána vystavujícímu justičnímu orgánu, má právo na to, aby ji vykonávající justiční orgán za situace, kdy mu vystavující justiční orgán předloží žádost o souhlas podle těchto ustanovení uvedeného rámcového rozhodnutí, vyslechl; k tomuto výsledku může dojít ve vystavujícím členském státě

s tím, že justiční orgány tohoto členského státu jsou v takovém případě povinny zajistit, aby bylo právo dotyčné osoby být vyslechnuta vykonáno účelným a účinným způsobem, bez přímé účasti vykonávajícího justičního orgánu. Vykonávající justiční orgán si ovšem musí zajistit dostatečné informace, zejména stran stanoviska dotyčné osoby, pro to, aby mohl o žádosti o souhlas podané na základě čl. 27 odst. 4 rámcového rozhodnutí 2002/584 nebo jeho čl. 28 odst. 3 informovaně – a při plném dodržení jejího práva na obhajobu – rozhodnout, a případně vystavující justiční orgán vyzvat, aby mu neprodleně poskytl doplňující informace.

K nákladům řízení

- 74 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

Článek 27 odst. 3 písm. g) a odstavec 4, jakož i čl. 28 odst. 3 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy, ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009, vykládané ve světle práva na účinnou soudní ochranu zaručeného v článku 47 Listiny základních práv Evropské unie, musí být vykládány v tom smyslu, že osoba, která je na základě výkonu evropského zatýkacího rozkazu předána vystavujícímu justičnímu orgánu, má právo na to, aby ji vykonávající justiční orgán za situace, kdy mu vystavující justiční orgán předloží žádost o souhlas podle těchto ustanovení uvedeného rámcového rozhodnutí, vyslechl; k tomuto výslechu může dojít ve vystavujícím členském státě s tím, že justiční orgány tohoto členského státu jsou v takovém případě povinny zajistit, aby bylo právo dotyčné osoby být vyslechnuta vykonáno účelným a účinným způsobem, bez přímé účasti vykonávajícího justičního orgánu. Vykonávající justiční orgán si ovšem musí zajistit dostatečné informace, zejména stran stanoviska dotyčné osoby, pro to, aby mohl o žádosti o souhlas podané na základě čl. 27 odst. 4 rámcového rozhodnutí 2002/584 nebo jeho čl. 28 odst. 3 informovaně – a při plném dodržení jejího práva na obhajobu – rozhodnout, a případně vystavující justiční orgán vyzvat, aby mu neprodleně poskytl doplňující informace.

Podpisy.